

Goedkeuring van de op 24 maart 1971 te Straatsburg tot stand gekomen Overeenkomst betreffende de internationale classificatie van octrooien (Trb. 1972, 81) en opzegging van het op 19 december 1954 te Parijs tot stand gekomen gelijknamige Europese Verdrag

BRIEF VAN DE MINISTER VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

's-Gravenhage, 19 december 1973.

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 9 januari 1974.

De wens, dat de eerstgenoemde overeenkomst dan wel de opzegging van het Europees Verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zullen worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer of door de Gevolmachtigd Minister van Suriname onderscheidenlijk de Nederlandse Antillen te kennen worden gegeven uiterlijk op 8 februari 1974.

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, alsook naar het eerste lid van artikel 24 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer u hierbij de Franse en de Engelse tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van de op 24 maart 1971 te Straatsburg tot stand gekomen Overeenkomst betreffende de internationale classificatie van octrooien (*Trb. 1972, 81*).

Tevens heb ik, ter voldoening aan het bepaalde in artikel 64, juncto het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, de eer u ter goedkeuring voor te leggen het voornemen tot opzegging voor het gehele Koninkrijk van het op 19 december 1954 te Parijs tot stand gekomen Europees Verdrag betreffende de internationale classificatie van octrooien (*Trb. 1955, 71*).

Een toelichtende nota ter zake gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd.

Aan de Gouverneurs van Suriname en de Nederlandse Antillen is verzocht de brief waarmede hogergenoemde stukken aan de Staten van Suriname, onderscheidenlijk de Nederlandse Antillen worden overgelegd, en waarin tevens, ter voldoening aan het derde lid van artikel 24 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden, aan de Staten mededeling wordt gedaan van het hogergenoemde voornemen tot opzegging, op 8 januari 1974 aan de Staten aan te bieden.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

M. VAN DER STOEL

TOELICHTENDE NOTA

Op 24 maart 1971 is te Straatsburg tot stand gekomen de Overeenkomst betreffende de internationale classificatie van octrooien. De overeenkomst is op 22 september 1971 voor het Koninkrijk ondertekend (*Trb. 1972, 81*).

De overeenkomst bouwt voort op de resultaten van het Europees Verdrag betreffende de internationale classificatie van octrooien van 19 december 1954 (*Trb. 1955, 71*; laatstelijk *Trb. 1971, 142*). Zij heeft ten doel de krachtens dit verdrag vastgestelde internationale classificatie voor een groter aantal landen aantrekkelijk te maken dan voor die, welke partij zijn bij genoemd verdrag.

Het Europees Verdrag is door het Koninkrijk der Nederlanden op 12 januari 1956 bekrachtigd en is op 1 februari 1956 voor het gehele Koninkrijk in werking getreden. Voor een volledige uiteenzetting over doel en inhoud van het verdrag moge worden verwezen naar de toelichtende nota (*Bijl. Hand.*

Aan

de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

¹⁾ Verbetering in de termijn.

I 1955/1956, nr. 21, en Bijl. *Hand.* II 1955/1956 – 4146 (R 23)). Voor een goed begrip van de achtergronden van de onderhavige overeenkomst kan hier het volgende dienen.

Het Europees Verdrag houdt als hoofdverplichting in, dat de verdragsluitende staten de in de bijlage van het verdrag vermelde classificatie van octrooien zullen toepassen bij de classificatie van hun nationale octrooischriften, hetzij als hoofdsysteem, hetzij als hulpsysteem (artikel 1). Door deze gemeenschappelijke classificatie werd voorzien zowel in de behoeften van octrooiverlenende instanties, die octrooipublicaties uit binnen- en buitenland ten behoeve van het nieuwheidsonderzoek van de bij hen ingediende octrooiaanvragen moeten classificeren, als in de behoeften van de industrie, die een gemakkelijk inzicht wenst in de veelheid van octrooipublicaties.

Een speciaal orgaan, de Commissie van Octrooideskundigen van de Raad van Europa, is belast met de verdere uitwerking van die classificatie en met het adviseren aan de staten van wijzigingen daarin (artikel 2 van het Europees Verdrag). Deze commissie heeft de classificatie verder uitgewerkt en voltooid. Bij deze werkzaamheden heeft Nederland een belangrijke rol gespeeld; het systeem is ontwikkeld met het Duitse classificatiesysteem als uitgangspunt, waarbij onder meer bijzondere aandacht werd gegeven aan de verbeteringen, die Nederland in zijn systeem op het Duitse had aangebracht. Het geheel, dat enige boekdelen beslaat, is ingevolge artikel 2, tweede lid, van het verdrag op 1 september 1968 in werking getreden.

Het Europees Verdrag staat alleen open voor ondertekening en ratificatie door de leden van de Raad van Europa (artikel 4). Thans zijn uit dien hoofde 12 staten partij: België, Bondsrepubliek Duitsland, Denemarken, Frankrijk, Ierland, Italië, het Koninkrijk der Nederlanden, Noorwegen, Turkije, Verenigd Koninkrijk, Zweden en Zwitserland. Na de datum van inwerkingtreding van het verdrag kunnen ingevolge artikel 5 ook niet-leden van de Raad van Europa door toetreding partij worden, mits die landen partij zijn van de Internationale Unie (van Parijs) voor de bescherming van de industriële eigendom (laatstelijk *Trb.* 1970, 187). Ingevolge deze bepaling zijn toetredende Australië, Israël en Spanje.

In de laatste jaren is gebleken, dat deze classificatie van veel meer dan alleen Europees belang is. Zij wordt thans geheel of ten dele, toegepast door 40 octrooiverlenende instanties, waaronder die van de Verenigde Staten, de Sovjet-Unie en Japan.

Het is voor deze geïnteresseerde landen, indien zij geen lid van de Raad van Europa zijn, weinig aantrekkelijk op de voet van artikel 5 tot het Europees Verdrag toe te treden. Voor sommige van die landen is de binding van het Verdrag aan de Raad van Europa principieel onaanvaardbaar. Voor al de niet-leden van de Raad van Europa geldt als materieel bezwaar, dat zij geen stem hebben in de Commissie van Octrooideskundigen van de Raad van Europa, die voor de uitwerking en het up to date houden van de classificatie zorg draagt. Door de snelle technologische ontwikkeling is de internationale classificatie voortdurend aan wijziging onderhevig, zodat genoemde landen er zeer veel belang bij hebben op die wijzigingen invloed uit te oefenen.

Dit is de reden, waarom in nauw overleg tussen de Raad van Europa en de Wereldorganisatie voor de Intellectuele Eigendom (OMPI/WIPO; ten tijde van het overleg nog BIRPI, zie *Trb.* 1969, 145) de onderhavige overeenkomst is voorbereid.

De overeenkomst houdt in grote lijnen het volgende in:

1. Als uitgangspunt wordt genomen de krachtens het Europees Verdrag vastgestelde internationale classificatie van octrooien (artikel 2). Deze classificatie kan worden gewijzigd en aangevuld door de hieronder nader te noemen Deskundigencommissie.

2. Partijen bij deze overeenkomst kunnen worden alle staten, die partij zijn bij het Verdrag van Parijs van 20 maart 1883 tot bescherming van de industriële eigendom (laatstelijk *Trb.* 1970, 187). Deze staten vormen dan een bijzondere Unie (artikelen 1 en 12).

3. De lid-staten kunnen de internationale classificatie als hoofdsysteem of als hulpsysteem toepassen. Zij zijn verplicht de door hun administratie uitgegeven octrooischriften en soortgelijke documenten, alsmede de aankondigingen daarvan in door hen officieel uitgegeven periodieken te voorzien van de tekens van de internationale classificatie (artikel 4).

4. Er is een Deskundigencommissie, waarin alle lid-staten op gelijke voet zitting hebben (artikel 5). Deze commissie zal de classificatie wijzigen en aanvullen overeenkomstig de eisen van de zich steeds ontwikkelende techniek. Daarnaast heeft zij een adviserende taak ten aanzien van de aanwending van de classificatie, in het bijzonder ook met het oog op de behoeften van ontwikkelingslanden.

5. Ten slotte zijn er een aantal administratieve en slotbepalingen, die gelijklopend zijn aan die van andere overeenkomsten, in het kader van WIPO tot stand gekomen (*Trb.* 1970, 184–189).

De opzet van de overeenkomst vertoont grote gelijkenis met de Overeenkomsten van Nice betreffende de internationale classificatie van de waren en diensten ten behoeve van de inschrijving van merken (laatstelijk *Trb.* 1970, 184) en van Locarno tot instelling van een internationale classificatie voor tekeningen en modellen van nijverheid (laatstelijk *Trb.* 1970, 189).

Ten aanzien van de tekst van de overeenkomst kunnen nog de volgende bijzondere opmerkingen worden gemaakt.

Artikel 3. Aan de wens van vele landen, officiële vertalingen van de classificatie door de WIPO te laten vaststellen, hetgeen gezien de noodzakelijke inschakeling van vele technische specialisten een kostbare aangelegenheid is, is, op Nederlands voorstel, alleen in deze vorm gevolg gegeven, dat de kosten daarvan niet op het budget van WIPO drukken.

Artikel 4. Het eerste lid bepaalt, dat de classificatie alleen een administratief karakter bezit. Anders dan bij de overeenkomstige bepalingen in de Overeenkomsten van Nice en Locarno is hier niet bepaald, dat de classificatie de landen niet bindt ten aanzien van de beoordeling van de omvang van de bescherming; een bepaling, die voor merken en tekeningen en modellen wel van belang is, maar die voor octrooien te vanzelfsprekend is om nog in een afzonderlijke tekst te worden opgenomen.

Het zesde lid is op Nederlands voorstel in de overeenkomst opgenomen. Het beoogt zoveel als mogelijk is te bewerkstelligen, dat ook internationale octrooiverlenende instanties zoals het Europees Octrooibureau, voorzien in de nog in ontwerp zijnde Overeenkomst tot vaststelling van een Europees octrooiverleningssysteem, de bepalingen van de overeenkomst zullen naleven.

Artikel 13. Deze bepaling betreft de inwerkingtreding. Aangezien de onderhavige overeenkomst een uitbreiding inhoudt van het Europees Verdrag, is voor de inwerkingtreding van de overeenkomst onder meer vereist, dat twee-derde van de staten, die bij het Europees Verdrag partij zijn (thans 15), de onderhavige overeenkomst hebben geratificeerd of daartoe zijn toetredend. Daarnaast moeten nog drie andere landen, waaronder een „groot” land, de overeenkomst hebben geratificeerd of daartoe zijn toetredend.

Tevens is de verplichting opgenomen, dat de landen van de Raad van Europa het Europees Verdrag opzeggen. De gevraagde goedkeuring van de onderhavige overeenkomst betekent derhalve tevens dat de ingevolge artikel 64 jo artikel 60, tweede lid, van de Grondwet vereiste goedkeuring van de opzegging van het Europees Verdrag verzocht wordt. Artikel 8 van het Europees Verdrag bepaalt, dat opzegging kan geschieden met inachtneming van een termijn van een jaar. Aangezien dit uiteraard opzegging op een langere termijn niet uitsluit, ligt het in het voornemen het Europees Verdrag voor het gehele Koninkrijk op te zeggen met ingang van het tijdstip waarop de onderhavige overeenkomst in werking treedt.

Mede in verband met het feit, dat het octrooirecht voor het gehele Koninkrijk der Nederlanden geregeld is bij de Rijks-octrooiwet (*Stb.* 1968, 586), zijn de regeringen van Suriname en van de Nederlandse Antillen, evenals de ondergetekenden, van oordeel dat de onderhavige overeenkomst voor het gehele Koninkrijk zal moeten gelden.

De Minister van Economische Zaken,

R. F. M. LUBBERS.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

M. VAN DER STOEL.